

A VEZEKLÉS ÖNCÉLÚSÁGA

Borsik Mikinek

Végül a felejtés sem jó semmire,
hiszen ezek folyton újra megkeresnek,
hogy felül kellene vizsgálni megint
az összes fizikális vagy mentális
horpadást, műtétet, varratot,
revideálni a gyógyszerek listáját,
az ígéket, a gyakorlatot. Nyilván
senki nem lehet folyton nyugodt.
Hiszen a báránybőrbe bújt farkasok
is csak farkasbőrbe bújt bárányok.
Mindig a jelen szeretett a legjobban
és én viszont, de mivel nehéz nekem
ezt kimutatni, általában pont
rajta követtem el erőszakot.
Az összes büntetés méltó tehát,
vagy nincs. Vagy nem következmény,
hanem maga is eleme a komplex,
gyönyörű bűnnek, mint egy katedrális
vagy város vagy virágbaborult fa,
az alkotás ártatlan örömei.
Persze ki tudná megmondani,
mi volt előbb, büntett vagy büntetés.
Mert mi volna a teremtés,
ha nem Isten bűne (és büntetése)
és egyszersmind büntudata is,
a mi szerelmes örökségünk.

Néha nem lehet egyebet tenni,
mint naphosszat pörögni azon,
hogy mibe kerül az út, a visszaút
(ami nincs), vagy eltévedni könnyű fejjel
a kettő között, a hegyekben.
Hinni olyan városokban, ahol
előfordulnak még valódi sírásók,
vagy minimum könnycseppek,
amiket üvegcsében őriznek
az emlékezés hisztérikus papnői,
a följük épített komplex,
monumentális katedrálisok alatt.
Ide vezekelnek az éhes hívek,
mert nincs hova visszamenni,
nincs embrió, őszállapot vagy anyag,
nincs semmi, amiért érdemes,
csak a régiek voltak, a sírásók
pálinkaszagú lehelete.
Csak a lázas keresgélés a gazban,
a törmelék és az ezeréves fák
gyökerei alatt, meg a perverz
„Heuréka!”, ha felsejlik végre
egy akármilyen név.

